

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi október hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.112/2010/11. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosbítása, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - mindössze az alábbiak szerint helyesbítette:

A sértett sérüléseinek együttesen vett tényleges gyógytartama két hét volt. A mellüreget megnyitó, közvetett életveszélyt előidéző háti szúrt sérülésen kívül a többi sérülés nyolc napon belül gyógyuló volt. *(Dr.szakértő1 igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye a nyomozati iratok 141. oldalán, valamint a 4. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 26. oldalán.)*

A fenti helyesbítéssel a megállapított tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a rendelkezésre álló bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, amelynek során kihallgatta a cselekménnyel érintett, illetve arról akár közvetett ismeretekkel rendelkező személyeket, valamint lefolytatta a szükséges szakértői bizonyítást is. Helyesen járt el, amikor a történések részleteit helyszíni tárgyalás keretében tisztázta. Ennek során pontosította a cselekménysorozat különböző helyszíneken lezajló mozzanatait. A bizonyítékok részletes és okszerű értékelésével megalapozottan foglalt állást a vitás kérdésekben, és nem tévedett, amikor a bántalmazás okára nézve elvetette a tanúvallomások, a helyszíni szemle adatai által cáfolt vádlotti védekezést.

A cselekmény lényegét nem érintő fenti helyesbítéssel a megállapított tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményének minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az indokolás az elsőfokú ítélet 6. oldalának 7. bekezdésében azonban helyesbítésre szorult.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott szándéka az életveszélyes eredményre eshetőleges formában terjedt ki. Ennek indokaként azonban - elírás vagy tévedés folytán - a tudatos gondatlanság törvényi szövegét hívta fel: „előre látta az életveszélyes eredmény lehetőségét, *de könnyelműen bízott annak elmaradásában*”.

A másodfokú bíróság mellőzte az indokolás idézett részét.

A vádlott által használt, emberi élet kioltására is alkalmas eszköz jellegére, a szúrások számára, irányultságára és erejére figyelemmel a vádlottnak előre kellett látnia a súlyos, akár életveszélyes következménnyel is járó sérülés okozásának lehetőségét, amelybe belenyugodva cselekedett. A következmények iránt tehát közömbösséget mutatott. A cselekmény végrehatásakor ugyanis nem bízhatott másban, mint a szerencsés véletlenben. Az állandó bírói gyakorlat szerint a szerencsés véletlenben való bizakodás nem tudatos gondatlanságként, hanem az eredménybe való belenyugvásként, következésképpen a szándékosság eshetőleges formájaként értékelhető.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel.

A másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját, mely szerint a vádlott motiválatlanul támadta volna meg a sértettet. Kétségtelen tény, hogy az ittas állapotban lévő sértett is súlyosan kifogásolható magatartást tanúsított, ami először a vádlott kollegájának (**tanú1**) fellépését váltotta ki, és amely nélkül az erről tudomást szerző vádlott támadására sem került volna sor. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is súlyosan elítélendő az, hogy a vádlott a rend fenntartására hivatott személyként agresszív magatartásával súlyos bűncselekményt valósított meg.

A vádlott javára ugyanakkor nyomatékos enyhítő körülményeket lehetett az ügyben feltárni; büntetlen előélete mellett az időmúlás ténye is megállapítható, hiszen a cselekmény elkövetése óta is több mint egy év eltelt, amely alatt a vádlott nem került összeütközésbe a törvénnyel. A vádlott a cselekmény elkövetését a büntetőeljárás megindulásától kezdődően mindvégig elismerte, azt mélyen megbánta. A testüreg megnyitása mindössze mikroszkopikus méretben volt azonosítható, amely az életveszély közvetett formáját eredményezte.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a törvényi minimumban meghatározott és hosszú próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmas a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok elérésére. Erre figyelemmel a büntetés súlyosbítását, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének mellőzését szükségtelennek ítélte.

A súlyosbítást célzó jogorvoslati kérelem tehát nem volt alapos.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - miután egyéb rendelkezései is törvényesek voltak - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2010. október 8.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.112/2010/11. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.189/2010/5. számú határozata folytán a 2010. évi október hó 8. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke